DOMSTOLENS DOM
11. juni 1996 *

I sag C-2/94,

angående en anmodning, som College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nederlandene) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Denkavit Internationaal BV,

Galveston BV,

Heklicht Scheepvaartbelangen BV,

C. Roeleveld Beheer BV m.fl.,

R. J. Schippefelt,

Sigarenhandel Ben Sterk vof,

J. H. van Werkhoven Holding Maarssen BV

* Processprog: nederlandsk.

mod

Kamer van Koophandel en Fabrieken voor Midden-Gelderland,

Kamer van Koophandel en Fabrieken voor 's-Gravenhage,

Kamer van Koophandel en Fabrieken voor Amsterdam,

Kamer van Koophandel en Fabrieken voor Utrecht en Omstreken,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT 1969 II, s. 405),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene C.N. Kakouris, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet (refererende dommer) og G. Hirsch samt dommerne G.F. Mancini, F.A. Schockweiler, J.C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J.L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm og L. Sevón,

generaladvokat: F.G. Jacobs
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Denkavit International BV ved direktør H. R. Buys

— Heklicht Scheepvaartbelangen BV ved advokat A. J. H. W. M. Versteeg, Amsterdam

— R. J. Schippefelt ved konsulent W. F. Mars, som befuldmægtiget

— de sagsøgte i hovedsagen ved advokat C. J. J. C. van Nispen, Haag, og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam

— den nederlandske regering ved juridisch adviseur A. Bos, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget

— den danske regering ved kontorchef P. Biering, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget

— den græske regering ved assisterende juridisk konsulent P. Kamarineas, Statens Advokatkontor, viceudenrigsministerens særlige juridiske konsulent A. Rokofyllou, og fuldmægtig M. Basdeki, Statens Advokatkontor, som befuldmægtigede

— Det Forenede Kongeriges regering ved S. Lucinda Hudson, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, bistået af Barristers S. Richards og R. Thompson

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. J. Drijber, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 30. januar 1996 af Denkavit Internationaal BV ved advokat I. L. Buys, Utrecht, af Heklicht Scheepvaartbelangen BV ved A. J. H. W. M. Versteeg, af de sagsøgte i hovedsagen ved C. J. J. C. van Nispen og E. H. Pijnacker Hordijk, af den danske regering ved P. Biering, af den græske regering ved P. Kamarineas, A. Rokofyllou og M. Basdeki, af den nederlandske regering ved assistent juridisch adviseur M. Fierstra, Udenrigsministeriet, af Det Forenede Kongeriges regering ved L. Nicoll, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, bistået af D. Wyatt, QC, og R. Thompson, og af Kommissionen ved B. J. Drijber,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 7. marts 1996,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 23. november 1993, indgået til Domstolen den 25. januar 1994, har College van Beroep voor het Bedrijfsleven i henhold til EF-traktatens artikel 177 stillet tre spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT 1969 II, s. 405, herefter »direktiv 69/335«).

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under sager vedrørende betaling af handelsregistergebyrer mellem selskaberne Denkavit Internationaal (herefter Denkavit), Galveston, Heklicht Scheepvaartbelangen, C. Roeleveld Beheer m.fl., R. J. Schippefelt, Sigarenhandel Ben Sterk vof og J. H. van Werkhoven Holding Maarssen og de sagsøgte i hovedsagen, som er handels- og industrikamrene i Midden-Gelderland, Haag, Amsterdam og Utrecht samt omegn.

3 Det fremgår af akterne i hovedsagen, at handels- og industrikamrene i Nederlandene i henhold til artikel 1 i den ændrede handelsregisterlov af 26. juli 1918 (herefter »loven«) skal føre handelsregisteret for deres respektive områder.

4 Lovens artikel 1, stk. 1, bestemmer, at der i handelsregisteret optages alle virksomheder, som:

a) har hjemsted i Nederlandene, eller

b) har en filial i Nederlandene ... eller

c) er repræsenteret i Nederlandene af en befuldmægtiget handelsagent.

Virksomhederne optages i det handelsregister, der føres af handels- og industrikammeret i det område, hvor de har hjemsted eller har en filial.

5 Desuden bestemmer lovens artikel 1, stk. 7, at alle aktieselskaber, anpartsselskaber, andelsforeninger, gensidige forsikringsselskaber og europæiske økonomiske firmagrupper som omhandlet i Rådets forordning (EØF) nr. 2137/85 af 25. juli 1985 om indførelse af europæiske økonomiske firmagrupper (EØFG) (EFT L 199, s. 1), som har hjemsted i Nederlandene, skal registreres.

6 Lovens artikel 9, litra c), bestemmer, at »Såfremt en i artikel 1, stk. 7, nævnt juridisk person er ejer af en virksomhed, som er registreret ved det handelskammer, på hvis område denne juridiske person har sit vedtægtsmæssige hjemsted, gælder registreringen af virksomheden ved dette handelskammer også som registrering af den juridiske person.«

7 Der findes ikke noget særskilt register for selskaber. Derfor har det nederlandske handelsregister et dobbelt formål: dels anses det for som selskabsregister at opfylde de krav om offentlighed og registrering af selskabers retshandler, der kræves i henhold til Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9. marts 1968 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagerne som tredjemands interesser (EFT 1968, I, s. 41, herefter »direktiv 68/151«), dels er det som virksomhedsregister en fortegnelse over og en kilde til økonomiske oplysninger om de virksomheder, der har hjemsted i hvert handels- og industrikammers område.

8 Lovens artikel 22 bestemmer, at handels- og industrikamrene årligt opkræver et gebyr af virksomhederne for deres registrering, hvis størrelse fastsættes af det kompetente kammer. Virksomhederne fordeles i kategorier efter den i virksomheden indskudte kapital med fradrag af tab. Handels- og industrikammeret kan ikke fastsætte et højere beløb end det, der er fastsat for den pågældende kategori virksomheder ved bekendtgørelse. Handels- og industrikammeret kan dog henføre en virksomhed til en kategori, for hvilken den anvender et højere beløb end det, der

gælder for den kategori, som den pågældende virksomhed har erklæret at tilhøre, hvis det finder, at virksomheden hører til en sådan kategori, eller at dens størrelse berettiger det.

9 I henhold til lovens artikel 22, stk. 6, betales der et beløb fastsat i henhold til bekendtgørelse — som udgør 61 HFL — for registrering af en juridisk person nævnt i artikel 1, stk. 7, for hvert kalenderår, i hvilket den juridiske person er registreret eller skal være registreret ved det pågældende kammer. Denne bestemmelse gælder ikke, såfremt registrering af en virksomhed, som tilhører den juridiske person, i henhold til artikel 9, litra c), gælder som registrering af den juridiske person.

10 Lovens artikel 26 bestemmer, at gebyret skal betales af den person, som virksomheden tilhører, eller såfremt der er tale om registrering af en i artikel 1, stk. 7, nævnt juridisk person, af den registrerede juridiske person. Såfremt virksomheden tilhører mere end en person, hæfter alle solidarisk for dette gebyr.

11 Sagsøgerne i hovedsagen, hvoraf ingen skal betale det faste gebyr på 61 HFL, har anlagt sager ved den forelæggende ret, efter at handelskamrene havde afvist de klager, som de havde indgivet over afgørelser om, at de skulle betale gebyrer til handelsregisteret.

12 Den forelæggende ret er for det første i tvivl om, hvorvidt gebyret til handelsregisteret er i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 69/335, navnlig i betragtning af dommen af 20. april 1993 i de forenede sager C-71/91 og C-178/91, Ponente Carni og Cispadana Costruzioni (Sml. I, s. 1915, herefter »Ponente Carni-dommen«).

13 For det tilfælde, at direktiv 69/335 skulle blive fortolket således af Domstolen, at det er til hinder for opkrævning af gebyr af en type som det omtvistede, finder den forelæggende ret det dernæst tvivlsomt, om et handels- og industrikammer, i betragtning af at Domstolens praksis, navnlig dommen af 25. juli 1991, sag C-208/90, Emmott (Sml. I, s. 4269), over for et selskab, som kræver tilbagebetaling af gebyrer, som det anser for ulovligt opkrævede, kan gøre en frist på 30 dage for indgivelse af administrative klager og søgsmål gældende, således som det er bestemt i den nederlandske lov om forvaltningssager vedrørende erhvervslivets organisation. Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at denne frist var udløbet, da bl.a. Denkavit indgav sin klage.

14 I henhold til EF-traktatens artikel 177 har College van Beroep voor het Bedrijfsleven derfor udsat sagen og stillet Domstolen følgende spørgsmål:

»1) a) Skal artikel 10 i direktiv 69/335/EØF fortolkes således, at ud over en afgift på indregistrering af de i denne artikel nævnte selskaber, personsammenslutninger og juridiske personer er også et gebyr som det, der årligt skal betales for et handelskammers — obligatoriske — registrering af en virksomhed, og hvis størrelse afhænger af de forskellige virksomheders økonomiske betydning, således som denne — primært — kommer til udtryk i den i virksomheden arbejdende formue, uden videre omfattet af forbuddet i denne artikel, selv hvis der ikke er nogen forbindelse mellem forpligtelsen til registrering af virksomheden og virksomhedens juridiske karakter?

b) Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende:

Såfremt en indregistrering som omhandlet i spørgsmål 1) a) også i forhold til virksomhedens ejer sker til opfyldelse af en formalitet, jf. artikel 10, litra c), i direktiv 69/335/EØF, skal den afgift, der pålægges ejeren i anledning af virksomhedens indregistrering, da anses for en afgift i den i den nævnte

artikel forudsatte betydning, selv om der ikke i denne forbindelse sker en forhøjelse af den i spørgsmål 1) a) nævnte afgift?

2) Såfremt (et af) de ovenstående spørgsmål besvares bekræftende:

Kan det i artikel 12, litra e), i direktiv 69/335/EØF anvendte begreb 'afgifter, der har karakter af vederlag' også omfatte en afgift som den, der opkræves af handelskammeret, og som ud over dækning af de omkostninger, som handelskammeret afholder til optagelse af registreringer i det af handelskammeret førte handelsregister, også tjener til finansiering af hverv og aktiviteter, som handelskammeret udfører til fordel for den kreds af virksomheder, der har hjemsted i dets område, hvorved omkostningerne ved disse hverv og aktiviteter fordeles på virksomhederne afhængigt af de forskellige virksomheders økonomiske betydning, således som denne — primært — kommer til udtryk i den i virksomheden arbejdende formue?

3) Såfremt en afgift som den i de foregående spørgsmål omhandlede må antages at være ulovlig, kan det da over for en borger, som under en ved en national ret anlagt sag påberåber sig denne ulovlighed under henvisning til direktiv 69/335/EØF, gøres gældende, at en i national ret fastsatte klage- eller søgsmålsfrist er overskredet, så længe de nationale lovbestemmelser, som er hjemmel for afgiften, og som er uforenelige med det nævnte direktiv, ikke er ophævet?«

15 Der skal først henvises til formålene med og indholdet af direktiv 69/335, således som de er blevet præciseret i Ponente Carni-dommen.

16 Som det fremgår af direktivets præambel, har direktivet til formål at fremme de frie kapitalbevægelser, der betragtes som væsentlige for tilvejebringelsen af en

økonomisk union med egenskaber som et internt marked. Gennemførelsen af et sådant formål forudsætter med hensyn til afgiften på kapitaltilførsler, at de indirekte skatter, som indtil da gjaldt i medlemsstaterne, afskaffes, og at der i stedet indføres en afgift, som kun opkræves en gang inden for det fælles marked og på samme niveau i alle medlemsstaterne.

17 Derfor bestemmer direktiv 69/335, at der opkræves en kapitaltilførselsafgift, som ifølge sjette og syvende betragtning for ikke at forstyrre de frie kapitalbevægelser skal harmoniseres inden for Fællesskabet, ikke blot med hensyn til satser, men også med hensyn til struktur (dom af 27.6.1979, sag 161/78, Conradsen, Sml. s. 2221, præmis 11). Denne kapitaltilførselsafgift er omfattet af bestemmelserne i direktivets artikel 2-9.

18 I artikel 3 bestemmes det, hvilke kapitalselskaber direktivets bestemmelser finder anvendelse på; heriblandt figurerer bl.a. »naamloze vennootschap« (aktieselskab), »commanditaire vennootschap op aandelen« (kommanditaktieselskab) og »personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid« (anpartsselskab).

19 I artikel 4, artikel 8, som affattet ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985 om ændring af direktiv 69/335/EØF (EFT L 156, s. 23), og i artikel 9 opregnes, med forbehold af artikel 7, de dispositioner, der pålægges kapitaltilførselsafgift, og visse dispositioner, som kan fritages af medlemsstaterne. Ifølge artikel 4, stk. 1, litra a), hører stiftelse af et kapitalselskab til de dispositioner, der er undergivet kapitaltilførselsafgift.

20 Direktiv 69/335 bestemmer ligeledes, i overensstemmelse med den sidste betragtning, at andre afgifter med samme kendetegn som afgiften på kapitaltilførsler eller

stempelafgiften på værdipapirer, hvis opretholdelse kan bringe de forfulgte formål i fare, ophæves. Disse afgifter, som det er forbudt at opkræve, opregnes i direktivets artikel 10 og 11. Artikel 10 bestemmer følgende:

»Bortset fra kapitaltilførselsafgiften opkræver medlemsstaterne af selskaber, personsammenslutninger eller juridiske personer med erhvervsformål ingen andre skatter eller afgifter af nogen art på:

a) de i artikel 4 nævnte dispositioner

b) ...

c) indregistrering eller andre formaliteter, der går forud for udøvelse af en virksomhed, og som et selskab, en personsammenslutning eller en juridisk person med erhvervsformål kan underkastes på grund af deres juridiske karakter.«

21 I artikel 12, stk. 1, i direktiv 69/335 opstilles en udtømmende liste over de skatter og afgifter, bortset fra kapitaltilførselsafgiften, som uanset artikel 10 eller 11 kan pålægges kapitalselskaber i forbindelse med de i de sidstnævnte bestemmelser omhandlede dispositioner (se herved dom af 2.2.1988, sag 36/86, Dansk Sparinvest, Sml. s. 409, præmis 9). Direktivets artikel 12 nævner bl.a. i stk. 1, litra e), »afgifter, der har karakter af vederlag«. Artikel 12, stk. 2, forbyder visse former for forskelsbehandling med hensyn til de skatter og afgifter, der er nævnt i samme artikel, stk. 1.

Det første spørgsmål

22 Den forelæggende rets første spørgsmål går i det væsentlige ud på, om en afgift, som det nederlandske handelsregistergebyr er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 10, litra c), i direktiv 69/335, for så vidt den skal betales årligt som følge af registrering af en virksomhed i et handels- og industrikammer, og denne formalitet ligeledes gælder som registrering af det kapitalselskab, der i givet fald er ejer af virksomheden, uden at der sker en forhøjelse af det pågældende gebyr.

23 Indledningsvis bemærkes, at artikel 10 i direktiv 69/335, fortolket på baggrund af sidste betragtning til direktivet, bl.a. forbyder afgifter med samme kendetegn som afgiften på kapitaltilførsler. Hermed sigtes der bl.a. til afgifter, som, uanset deres form, skal betales ved stiftelse af et kapitalselskab og udvidelse af dets kapital [artikel 10, litra a)] eller ved indregistrering eller andre formaliteter, der går forud for udøvelse af en virksomhed, og som et selskab kan pålægges på grund af dets juridiske karakter [artikel 10, litra c)]. Som generaladvokaten har anført i punkt 44 i sit forslag til afgørelse, har det sidstnævnte forbud sin berettigelse i det forhold, at uanset de pågældende afgifter ikke opkræves af kapitaltilførsler som sådanne, opkræves de dog på grund af formaliteter, der skyldes selskabets juridiske karakter, dvs. på grund af dets egenskab af middel til at tilføre kapital, således at deres opretholdelse kan bringe de formål i fare, der forfølges med direktivet.

24 Som den forelæggende ret har anført, består den afgiftsstiftende begivenhed i dette tilfælde ifølge nederlandsk lovgivning ikke i registreringen af det selskab eller af den juridiske person, der ejer en virksomhed, men i registreringen af virksomheden selv. Der er tale om en byrde, som rammer alle enheder, som, uden for visse sektorer, deltager i det økonomiske liv med erhvervsformål, og som pålægges på grundlag af enhedernes egenmidler.

25 Denne afgift er uafhængig af den juridiske karakter, som den enhed har, der er ejer af den virksomhed, for hvilken afgiften skal betales. Det kan lige såvel dreje sig om en fysisk person som en juridisk person, et personselskab eller et kapitalselskab. Omvendt skal et selskab, som ikke driver nogen virksomhed, ikke betale afgift, og et selskab, som ikke ejer en virksomhed i det handels- og industrikammers område, hvor det har sit hjemsted, skal ikke betale til dette kammer.

26 Den omtvistede afgift kan følgelig ikke være knyttet til formaliteter, som kapitalselskaber skal opfylde på grund af deres juridiske karakter. En virksomhed, hvis ejer i løbet af året tager form af et kapitalselskab, skal således ikke på ny betale den pågældende afgift. Hvis denne nye juridiske person i løbet af det følgende år undlader at betale sit gebyr, bortfalder registreringen af den grund ikke.

27 Det omtvistede nederlandske gebyr adskiller sig under disse omstændigheder fra det italienske gebyr, der var tale om i Ponente Carni-dommen. Det sidstnævnte blev nemlig specielt opkrævet ved registreringen af selskaber i handelsselskabsregisteret og dernæst hvert år blot for opretholdelse af deres indregistrering.

28 Den foregående fortolkning anfægtes ikke af, at registrering af en virksomhed ved et handels- og industrikammer ifølge nederlandsk lovgivning ligeledes gælder som registrering af den juridiske person, som er ejer af virksomheden, når sidstnævntes hjemsted befinder sig på samme kammers område. Denne bestemmelse, som i øvrigt kun er indført i den nederlandske lovgivning for at sikre gennemførelsen af direktiv 68/151, kan nemlig ikke i sig selv ændre den afgiftsstiftende begivenhed og omdanne afgiften til en afgift, der skal betales for registrering af den juridiske person, der er ejer, når den ydermere ikke er ledsaget af nogen forhøjelse af det pågældende gebyr.

29 Dette resultat påvirkes heller ikke af den omstændighed, hvilket sagsøgerne i hovedsagen har henvist til, og som ikke er blevet bestridt af den nederlandske regering, at ethvert kapitalselskab formodes at drive en virksomhed i den relevante nederlandske lovgivnings forstand. Dels omfatter denne formodning ikke de såkaldte »tomme« selskaber, dvs. selskaber, der ikke har aktiver og følgelig ikke længere udøver nogen virksomhed. Dels har sagsøgerne i hovedsagen ikke bestridt, at enhver stiftelse af et selskab i princippet har til formål at drive en virksomhed, men de udleder af det forhold, at stiftelse af et selskab svarer til driften af en virksomhed, at det omtvistede gebyr må anses for at skulle betales netop på grund af registreringen af selskabet. Den omstændighed, at ethvert kapitalselskab i princippet driver en virksomhed, kan imidlertid ikke ændre den afgiftsstiftende begivenhed, som også i dette tilfælde er registreringen af virksomheden selv.

30 Denkavit har imidlertid subsidiært anført, at selskabets virksomhed som holdingselskab er begrænset til at administrere og finansiere dets filialer. Det er derfor som sådant pålagt den omtvistede afgift, for så vidt det fastslås, at holdingselskaber ikke udøver virksomhedsaktivitet i udtrykkets materielle betydning. Denkavit har under retsmødet navnlig henvist til Domstolens dom af 20. juni 1991, sag C-60/90, Polysar Investments Netherlands (Sml. I, s. 3111), og af 22. juni 1993, sag C-333/91, Sofitam (Sml. I, s. 3513).

31 Det bemærkes først, at Domstolen i disse to domme har udelukket, at den blotte økonomiske deltagelse i andre virksomheder er økonomisk virksomhed, som omhandlet i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1, herefter »det sjette direktiv«). Den har imidlertid tilføjet, at dette ikke gælder, når deltagelsen ledsages af direkte eller indirekte indgriben i administrationen af de selskaber, som der deltages i — bortset fra hvad der følger af de rettigheder, som holdingselskabet har i sin egenskab af aktionær eller selskabsdeltager. Under alle omstændigheder vedrører Domstolens fortolkning kun det sjette direktiv. Den kan navnlig ikke være

bindende for medlemsstaterne på et område, hvor fællesskabsretten ikke indeholder nogen særlig bestemmelse, der går ud på at udelukke eller begrænse de sidstnævntes kompetence. Som de sagsøgte i hovedsagen og Kommissionen har fremhævet under retsmødet, henhører definitionen af begrebet virksomhed i den omtvistede lovgivnings forstand under den nederlandske lovgivers ansvar.

32 Det første spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 10, litra c), i direktiv 69/335 skal fortolkes således, at det ikke forbyder en afgift, som skal betales årligt på grund af en virksomheds registrering ved et handels- og industrikammer, selv hvis denne formalitet ligeledes gælder som registrering af det kapitalselskab, som i givet fald er ejer af virksomheden, uden at der sker en forhøjelse af den pågældende afgift.

Det andet og det tredje spørgsmål

33 I betragtning af det svar, der er givet på det første spørgsmål, er det ikke fornødent at besvare det andet og det tredje spørgsmål.

Sagens omkostninger

34 De udgifter, der er afholdt af den nederlandske, den danske og den græske regering samt Det Forenede Kongeriges regering og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens

behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af College van Beroep voor het Bedrijfsleven ved kendelse af 23. november 1993, for ret:

Artikel 10, litra c), i Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter skal fortolkes således, at det ikke forbyder en afgift, som skal betales årligt for registrering af en virksomhed ved et handels- og industrikammer, selv hvis denne formalitet ligeledes gælder som registrering af det kapitalselskab, som i givet fald er ejer af virksomheden, uden at der sker en forhøjelse af den pågældende afgift.

Rodríguez Iglesias Kakouris Edward Puissochet

Hirsch Mancini Schockweiler Moitinho de Almeida

Gulmann Murray Jann Ragnemalm Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juni 1996.

R. Grass

Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias

Præsident